

1. kapitola

Měla jsem to vědět už tehdy na silvestra.

Přivolala jsem to. Tak to totiž je – co vyslovíte jako myšlenku, to si vesmír vezme za vaše přání a už se to na vás valí...

Neodhadla jsem to už na začátku. Naprosto jsem to podcenila.

Možná to bylo kvůli tomu vínu, vypili jsme ho hodně, růžové i bílé, šumivé i nešumivé, vždyť byl silvestr. Ano, to víno ve mně omámilo ostražitost, a proto neblikaly žádné kontrolky. Ale vůbec žádné. A možná i něco zablikalo, ale tahle malá světélka se ztratí, když všude okolo vybuchují ohňostroje, lidé kolem vás křičí, tancují, radují se a dokola zpívají *Happy new year* od skupiny ABBA. Vždycky mám slzy v očích, je to tak dojemné, když jen proto, že se lámou roky, se lidé přesvědčují, že dokážou věci, které dosud nedokázali, a že všechno bude lepší, krásnější, voňavější, snadnější, levnější a nevím jaké -ší.

Tehdy to bylo také tak.

Tehdy, na silvestra, když zavolal po půlnoci jako první.

Těsně poté, co jsem uprostřed bandy svých kamarádů a rodiny vesele prohlásila:

„A teď minuty pravdy! Který chlap mi zavolá první a popřeje mi všechno nejlepší v novém roce, je mužem mého života.“

Jasně, byla jsem už líznutá. Vlastně ne, byla jsem už dost opilá, všichni jsme byli dost opilí, chichotali jsme se jako blázni, líbali jsme se jeden přes druhého a vykřikovali: „Happy new year, Happy new year!“ Mobil jsem svírala v dlani se stoprocentním přesvědčením, že zavolá Tomáš, který s námi na horách nebyl, protože sloužil v nemocnici. Měl volno na Vánoce, takže si musel odpracovat Nový rok, tak to prostě mezi lékaři chodí. A můj otec, který byl také líznutý, vzal do ruky svůj mobil, párkrát se dotkl jeho velké obrazovky, a když mi jeho číslo blikalo na displeji a všichni se tím strašně bavili, řekla jsem:

„Tati, nech tohóóó,“ a on mě za hurónského řehotu ostatních pouze políbil na tváře.

„Jen abys věděla,“ pronesl potichu a matka se na mě s láskou dívala, aha, vlastně ona jediná nebyla opilá, matky to před svými dětmi s alkoholem nepřeženou ani tehdy, když jsou už děti dospělé, a já jsem řekla, že to se nepočítá. Ale nikoho to nezajímalo, všichni se dál jeden přes druhého líbali a vykřikovali: „Happy new year, Happy new year...“

Bylo nás hodně, dohromady asi čtyřicet, takže jsme měli co dělat, abychom popřáli šťastný nový rok úplně každému...

Vím, že jsem se nahlas smála a objímala Riu. Řekla mi, že mě miluje nejvíc na světě, a já jsem jí řekla, že já ji také. Ona potom objímala mého otce a já jsem si ťukla s jejím přítelem. Takovým idiotem, co se jako jediný nesmál, protože byl generálním ředitelem čehosi a to se asi nesluší, aby se odvázel, když má na vizitce uvedenou takovou funkci.

A do toho všeho zavolal on.

Vlastně mi zavolal poprvé v životě.

Dosud mi volala jen jeho žena.

Neznala jsem to číslo, byla to bratislavská pevná linka, rozšafně jsem to zvedla a zazpívala:

„Šťastný nový rok, muži mého života!“ Jenže na druhé straně nebyl Tomáš, ale někdo, koho jsem neznala, kdo měl hluboký hlas a očividně se z příchodu nového roku nera-
doval.

Řekl: „Promiňte, tohle se asi nehodí,“ a já: „Ale hodí, v pohodě, jen mi povězte, kdo volá.“ A on se představil.

Příjmením.

Byla jsem trochu opilá, tak jsem si to příjmení nespojila s tváří jeho ženy, ještě chvíli jsem koketně zjišťovala, kdo se skrývá za

tím hlubokým hlasem, ale když mi sdělil, že je asi zle, protože Jance odtekla plodová voda a ještě vůbec neměla, je ve stresu a on v ještě větším, protože neví, co má dělat, a v tom cirkusu, co je venku, nechce jet do nemocnice, okamžitě jsem zpozorněla, došlo mi, kdo je na druhé straně telefonu, a asi jsem i vystřízlivěla.

Fakt se to dá, vystřízlivět z vteřiny na vteřinu, když to potřebujete.

Nebo když vás potřebují jiní.

„Počkejte, počkejte, musím najít tiché místo, protože vás velmi špatně slyším,“ hovořila jsem do aparátu, prodírala se mezi tancujícími zpocenými těly a očima hledala kout, kde by nehučela ABBA, kde by necinkaly skleničky se sektem a kde by se lidé hlasitě neradovali z toho, že jsou o rok starší...

„Ještě jednou promiňte,“ omlouval se, když jsem už stála na hotelové chodbě a nepotřebovala si zacpávat druhé ucho, aby mě hluk nerušil.

„Promiňte, ale Janka přikázala, abych volal vám a... šťastný nový rok... abych nezapomněl.“

„Jste si jistý, že je to plodová voda?“

„Janka tvrdí, že určitě.“

„Kdy odtekla?“

„Před dvaceti minutami.“

„Krvácí?“

„Ne, ona... ona jen pláče.“

Nedokázala jsem si vzpomenout, ve kterém týdnu těhotenství je. Ta jeho Janka. Ale dobré číslo to nebylo. Určitě ne dobré pro porod. To určitě ne.

„Dáte mi ji k telefonu?“

„Ona... pláče.“

„Ať nepláče a nepanikaří, miminko všechno cítí. Možná se nic neděje a ona mu vytváří zbytečný stres.“

„Dobře.“

„Povězte jí to.“

Slyšela jsem, jak jí to říká. Laskavým, trochu vyděšeným hlasem.

Měla jsem tedy pár vteřin na přemýšlení. Musím ji dostat do nemocnice. Musím ji dostat k Tomášovi, který zatím nezavolal, protože asi rodí. Pravděpodobně první dítě, co se v tomhle roce na Slovensku narodí, a pravděpodobně v tom prvenství bude mít i prsty.

Tomáš musel být vždycky tam, kde se dělo něco vítězného. Kde byly kamery. Kde mohl fundovaně mudrovat a blahosklonně pohladit trpící rodičku.

„Pláče,“ hluboký hlas mě vrátil zpět.

„Musíte ji odvézt do nemocnice.“

„Dobře.“

„Můj přítel má službu, je porodník, podívá se na ni, ano?“

„Porodník?“ V jeho hlase bylo slyšet zděšení.

„Neznamená to, že bude rodit, jenom ji musí prohlédnout a zjistit, jestli jsou Janka i miminko v pořádku.“

Slyšela jsem, jak mu ona něco říká.

„Janka se ptá, jestli je to zlé.“

„Dáte mi ji k telefonu?“

Ve sluchátku něco zašramotilo.

„Soni,“ oslovila mě plačtivě.

„Janko!“

„Soni, nemůžu o to dítě přijít. Nemůžu.“

„Jaká byla ta voda?“

„No... voda.“

„Čirá?“

„Ano.“

„Hodně?“

„Ano,“ rozplakala se.

„Máš kontrakce?“

„Ne. Nemám.“

„Ani žádný zvláštní pocit v břiše? Tlak?“

„Ne. Možná trochu. Nevím.“

„Dobře, tak teď sednete do auta a pojedete do nemocnice, ano?“

„Ještě nemůžu rodit.“

„Nebudeš rodit.“

„Slibuješ?“

Nemohla jsem jí to slíbit.

„Slibuju.“

Plakala.

Kolem prošla skupinka mladých kluků. Smáli se a popřáli mi šťastný nový rok. Kývla jsem na ně hlavou.

„Kdybych teď rodila, bylo by to zlé, že? Velmi zlé.“

Ano, to by bylo velmi zlé.

„Ne, nebylo by to zlé, Janko. Dneska se rodí miminka i takhle brzy. Ale možnost, že rodiš, je malá,“ řekla jsem.

Neodpověděla. Jenom plakala. Vzdychla jsem.

„Dej mi svého muže, zlatíčko. A neplač. Musíš být silná. Teď musíš být silná.“

„Dobře.“

„Zavolám Tomášovi, má službu, bude tě očekávat, ano?“

„Dobře.“

„Budu stále na příjmu, volej kdykoli.“

„Děkuju ti.“

V telefonu to znovu zašramotilo, znovu se ozval ten hluboký hlas, zeptal se, ve které nemocnici slouží ten můj Tomáš, kde se má hlásit, a když se v hotelové chodbě, kde jsem stála, objevila Ria s kudrnatými vlasy, mávala rukama a křičela: „Sonino, kde se schováváš, pojd', začíná tombola, vyhrajeme, protože tenhle rok je šťastný rok,“ z telefonu se ozval zoufalý ženský výkřik.

Byl ostrý, pronikavý, musela stát blízko svého muže, automaticky jsem telefon od-

táhla od ucha, až potom jsem si ho znovu přiložila k hlavě a zeptala se:

„Co se děje? Co se jí stalo?“

A on řekl:

„Krvácí. Už i krvácí.“